

Emlékeimmel tegeződve

Merengve tisztítom a tűzhelyet,
rendet teremtve edényeim között
körülölel csészéim társasága,
a vetetlen ágyban
óvodáskori pizsamáim,
a nap sercegése közepette
lassan táncot jár az emlék,
a táncosoktól pezsdül a levegő,
vezérük egy kamasz Sivatag,
csodaittasan báméskodom,
vaj hol lehet e szoba folytatása?
A sarokban az ágy előtt karosszék,
mellette régi, kilincstelen ajtó,
az onnan eredő fénytelenégből
rég arcok bújnak,
agytekervényük
asztalra, székre, szekrényre borul,
ismeretlenül köszöntik énem
vagy húsz évvel előtti önmagam,
a látottaktól részegen
emlékeimmel tegeződve
megkövülten hullok egy nosztalgiaképbe
s arra gondolok,
jó lenne fenntartani szobát
amaz eljövétel napjáig.

Regéczy Szabina Perle

ISBN 978-973-85700-9-3

Regéczy Szabina Perle

Egy pillanattal túl az örökléten

Versek

Erdélyi Pegazus Könyvkiadó

Regéczy Szabina Perle

Egy pillanattal túl
az örökléten

11

A borító illusztrációját

Nagy Zsolt

készítette

Regéczy Szabina Perle

**Egy pillanattal túl
az örökléten**

Versek

**Erdélyi Pegazus Könyvkiadó
Székelyudvarhely 2008**

AZ ERDÉLYI PEGAZUS
SZERKESZTŐBIZOTTSÁGA

Beke Sándor (igazgató)
Csire Gabriella
Gábor Dénes
Murádin László
Németh Júlia
Ráduly János

© Regéczy Szabina Perle
© Erdélyi Pegazus Könyvkiadó

ISBN 978-973-85700-9-3

**Emlékeimmel
tegeződve**

Ne keseregj

lány pirkadatban
mint kírhatatlan ultrahangok
szállnak
a szitakötők
a felhőtlen csendben
a szétlottyant, romlott percek után,
hunyorgó, kuncogó
sanda hópihék,
halkan bimbózik a meztelen ábránd
egy tenger tarajló hullámain,
ne keseregj, ha úgy érzed,
hogy a játék örök,
akad még kazalnyi gyermeteg varázs
egy pillanattal túl az örökléten

Valahol mélyen

Lebegek,
mint Damoklesz kardja
egy összetéphetetlen
sötétségben,
felettem az ég
haloványan cseni
lila színét
egy szemernyi pókháló
falaiba,
lassan találkozik a fénnel,
mely karikákban gurul,
kirajzolva egy hintaszék
körvonalát,
itt nem élsz, itt nem élek,
kinn a fákon temérdek
sűrű mámor,
egy pillanat elég, hogy érezd
a süppeteg vágyat kitárt karjaidon,
az ablak nyitva áll
talán azért, hogy berepüljenek
a kitiltott szavak,
valahol mélyen
a tudat alatt.

Egyedül

Eljön az a perc,
mikor a társtalanság
mogorva cellájában
roskadsz egyedül.
Ványadt arcodon
a fáradtság pihéi
halkan megpihennek,
másodperceid visszafele járnak,
otthonaid a csupasz bútorok,
játszol gondolatszálaiddal,
állsz valahol
egy mínusz végtelenben,
rendet teremtesz
legmélyebb tartományaidban,
kioltod vágyad,
a kiolthatatlant,
s mikor felleled a könnytelenséget,
szenttelen
gyertyát gyújtasz
egy kopasz sírhanton.

Alkonyat előtt

elhagyatott vártorony
a tikkadtság vénhedt bozótjában
fölötte egy hamuszürke felhő
halkan lengedez
lassan vitorlázik az idő
egy zöld tó örvénylő bársonyán
körötte ellobbant tüzek
szétmállott gondok cserepei
kinn a parton
kóbor ábrándok hímpora száll

Hamarkodó

zöld fáklyaláng borult az éjszemekre
midőn düledt szemmel
fátyolfelhős arccal
jeges hangon tettem fel a kérdést

halkan serceg a lét
erdeje sötét
hamuvá válik minden pillanat

nemleges válasz hull az őszi ködre
mint gyógyíthatatlan kurta alkonyat

téboly, józanság hullt alá a földre?

fanyalogva, esdve faggatom a tükröt

akkor láttam, hogy egy esztendővel
előre hoztam a holnapot

Emlékeimmel tegeződve

Merengve tisztítom a tűzhelyet,
rendet teremtve edényeim között
körülölel csészéim társasága,
a vetetlen ágyban
óvodáskori pizsamáim,
a nap sercegése közepette
lassan táncot jár az emlék,
a táncosoktól pezsdül a levegő,
vezérük egy kamasz Sivatag,
csodaittasan báméskodom,
vaj hol lehet e szoba folytatása?
A sarokban az ágy előtt karosszék,
mellette régi, kilincstelen ajtó,
az onnan eredő fénytelenégből
rég arcok bújnak,
agytekervényük
asztalra, székre, szekrényre borul,
ismeretlenül köszöntik énem
vagy húsz évvel előtti önmagam,
a látottaktól részegen
emlékeimmel tegeződve
megkövülten hullok egy nosztalgiaképbe
s arra gondolok,
jó lenne fenntartani e szobát
amaz eljövétel napjáig.

Kereslek

hóbortos háborítatlan felhők
zokszó fürösztli a fáradt tanyát
az égbe hajló észrevétlen rendben
serényen kereslek a szélhordta tájon
egy pitymalló szín
bódult kontúrjain
megremeg a fenyves

Esti találkozás

sárga hangfoszlányt
permetezett az ősz
mikor egy este
megtaláltam szívem
a kapuk alatt
nagy volt és zavaros
fekete szemével
izzón rám tekintett
ahogy leért a földre
egyre fényesebb lett
színeit árasztotta
majd legördült szertesztét
szinte fájt
hogy nem értem érkezett
és nem jött a jel
mennie kellett
egy bergmann-csővön keresztül
néztem távozását
ahogy ponttá vált
a hervatag kanyarban

Bevallom, azóta esténként
gyakran ólálkodom
a kapuk alatt.

Mozaik

langy vize csobban
jéglemez roppan   csőrzene szólal

hópihe lebben
dermeteg árnyak   fenyvesek alján

kúszik az égre
zöldszagú fénye   tűztornya táncol

nyurga subája
repkényt szitálva   szél szalad rezzen

fénygolyó rebben
jégcsapja cseppen   szivárvány szólal

föld feszül halmon
hóvirág harcol   bimbaja serken

harsogó habban
ögyeleg lassan   fényét riszálva
csillog csodája

Tertium non datur

rikoltó pokollá
izzítom a napot
vagy csonttá fagyasztom
a déli sark jegét
de langyos
nem maradok

Nem érinthetem meg a holnapot

Mert egy felső szféra
térdre kényszerít,
megfogja a karom,
lendületet ád
vagy megbénít,

kitépni belőle magam nem tudom,
benne, általa, érte létezem,
ő az ok, a cél, az értelem, az akarat,
a boldogság, az áldozat, a kín s a rejtelem,

lényéből kilépni soha
nem tudok.

Percek

Hollóhaját füröszi a tél,
zubogó, derengő szófészkek között
napestig ül, majd egyik kebelén
halkan leküld egy fáradt hópihét,
görnyedt hátán a csend
villog remegőn, gerinctelen,
felette gondozatlan kertek,
pilledt, cikázó, apró mosolyok,
tört mécsek
kutatnak szenttelen,
megkínzottan, menesztve,
szüntelen.

Többet akartam

— *In memoriam T. E.* —

Megelégettem a vasárnapi nyugodtságot,
kinek kellenek ugyanis a könnyed,
lustálkodó, megürült nappalok,

kinek kell a tized, század, ezred,
ha a végtelen nem lehet övé
vagy legalább az egész?

Megelégettem a vasárnapi nyugodtságot
s kerestem egy egésszel tusakodó társat.
Lázadón jött felém,
mégis átnyújtottam, amit neki szántam,
mert megelégettem
a vasárnapi nyugodtságot.

Egy év múlva fellelem a társam,
ifjult erővel járt a dombokon
két kereszttel vállán,
míg én megürült kézzel egyedül.

Az összeroskadt mégis én maradtam,
mert
többet akartam.

Éjszakák pitvarán

Éjszakák pitvarán
Éjszakák pitvarán
Éjszakák pitvarán

Éjszakák pitvarán
Éjszakák pitvarán
Éjszakák pitvarán

Éjszakák pitvarán
Éjszakák pitvarán
Éjszakák pitvarán

Éjszakák pitvarán
Éjszakák pitvarán
Éjszakák pitvarán

Éjszakák pitvarán
Éjszakák pitvarán
Éjszakák pitvarán

Éjszakák pitvarán
Éjszakák pitvarán
Éjszakák pitvarán

Éjszakák pitvarán

Éjszakák pitvarán

házamba költözött egy férfi:
porrá hamvasztotta a mennyezetet
szitává löve a szobák falait

házamba költözött egy férfi:
könnytócsává tette az éjeket
felbolydulttá az órák perceit
álmot barkácsolt a valóságból
a valót odvas álmossalábbá szőve

azóta hulltam tükörbe
azóta keresem az eszmék színeit
a zűrös szemeket az éjek pitvarán

házamba költözött egy férfi:
ám e káoszért bosszút forralok

egy nap házába én is beköltözöm

Egy mai tűzcsiholó

Oly csinos vagy,
mint nyüzsgő égitetek
a mennyezet élhetetlen auláin,
ahol redőnyvé válik
az áramlani nem tudó érzelem
érinthetetlen,
mint márvány foglalatú vágyak
a fényezetlen alkotás kellékeiben,
borzongó, forró, izzva reszkető,
mint veszta-lángok tárházai,
fákat prémező, omló kristálypelyhek,
ahogy feltetszel egy pirkadatban
tüzet csiholva
s ott feledve.

Menedék

Ahol a tűzgolyó fényét leereszti,
ahol felakasztja magát a remény,
ahol széthasad a megkopasztott ábránd,
ott kereslek Téged a föld peremén.

Ahol óveretű álomfecnik között
odúban gürcöl az elnyűtt fénynyaláb,
ahol pakolatlan képét lehorgasztja,
leslek lángpoklokon, tűzön, vízen át.

Ahol csüggetegen zummolyog a szépség,
rögvest eltíporva kihűlt csebreit,
hol a szeretetet emléktárák őrzik,
ott fürkészem lényed rezdüléseit.

Ahol bambán rínak a bágyatag partok,
mint a leigázott, szürke csapatok,
ahol gyepelik a tar kietlenséget,
követeli szívem hangod, mosolyod.

Hol a kék takaró festetlen zsarátján
fullatagon kutat rogyant képzelet,
ülepítő párnán lelve menedéket,
ott kívánom tested, húsod, véredet,

hol a múlás árnya terebélyesedik,
hol a vaskos csűr igává nehezül,
hol keresztmentesség terheli a földet,
ott kutatlak nyíltan, mégis egyedül,

hol a nap rőt-re fest minden folyóképet,
hol kihült arcokra fényt paskol a hold,
keserűn kérdezlek,
mondd, mi volt
veled, hogy mindig elfelejtet,
mit senki a földön
soha nem feledhet?

Vallomás

összeterelném az ég minden bárányát
feltárcáznám neked vacsorára
a kisujjammal lekapart összes csillagot
s ha öt holdat kérnél
én ötmilliót hoznék le érted
bár csak egy van az égen
üstökösökkel vetném kertjeidet
lekaszálnám neked a kaszáscsillagot
s ha a világ zaklatna rejtelveink miatt
még buzgóbban nyalnám fel lépteid
gyémántpelyhet hintve rád a messzeségből
vitorláznánk egyet az ég üde taván
kibérelnénk a göncölszekeret
zsúroznánk egy felhőt kiszűrő hegytetőn
tenyeremből táplálnálak egy folyó mellett
este végigszánkáznánk a tejtut
testemmel védenélek a hófúvástól
halomra gyilkolva a rádtámadt szörnyeket
éjfélkor rátelepednénk egy ufóra
s epedőn számlálnánk csókjaink
egy
százhatvanöt
ötszáznyolcvanhárom
ezeröttszázhuszontíz

Kérelem

tetováld be húsomba neved
itt ragadjon a fél perc töredéke
s hogy búvalbélelt arcpárnák alatt
üdv keresse a csókszárta sírképet

tetováld be húsomba neved
el ne szárnyaljon a lehetetlen
csiboros szemek
sodrott virradatban

egy foszlott sílécen repülj felém
a félszegség hulló csúcsai alatt
radírozd le arcom lázrózsáit
te mindenség

te pillanat

Közöny

Oly tüzesen nézel,
szemed aprólékosan búvárkodik
egy keresés szédelő sugarában,
résztétlen arcod beborult egén
hamvas illatkelyhek,
fegyelmetlen tölgyek moraja,
lassan fényezed az éjszakát,
felnyergeled a holtak paripáit,
sutba veted a nyílás rózsabokrát,
melyet magad mázoltál a hóra,
midőn először darabokra zúztad
a szivárvány kibomló zászlaját.

Szubjektív kalendárium

Egy szédületes, búvárkodó pásztor,
egy csábos, elmebolondító férfi,

egy furulyás a dombi legelőkön,
egy jégből felizzított oldalborda,

egy dolgos, szerény, engedelmes sáfár,
egy kitartón féltő, szerető asszony —

Holnapután
a hetedik példány.

Magammal viszlek

Úgy őrizlek,
mint anya a magzatot,
serénykedőn,
hófedte hajnalon:
bennem táplálkozol,
pihensz,
lélegzel,
bennem gondolkodsz,
alkotsz,
dolgozol.

S ha majd hű Megváltóm
elkéri életem,
az angyalok között is
ott leszel velem.

Pernyés utakon

Ballada a fejszenyélről

Mindenkinek van egy fejszenyele,

barna, fekete, tarka,
ó, új, serkent, kopott,
szögletes, lapos, keskeny, széles,
sovány, kövér,
ó, fejszenyél,
ó, fejszenyél,

alaposan megtiszteltem tegnapelőtt,
rikoltozó, visongó morajok,
vastag, blőd,
férfias korholások kísérték zenéjét,
ápiskígyói vigyorok a parton,
hogy fog majd hozzányúlni szegény?
Ó, fejszenyél,
ó, fejszenyél,

hörög a csobán a parton,
zúgva sistereg, rágja hengerét,
nézi, szagolja,
mégsem tapintja,
vörösnek látja,
pedig fehér,
ó, fejszenyél,
ó, fejszenyél,

fiatal férfi rúgja a labdát,
fiatal nő rúgja a labdát,
idősebb férfi rúgja a labdát,
idősebb asszony rúgja a labdát,
én körülnézek és labda sehol.

Nézd!

zsugorodva kuporodik a fő,
kábul, elájul, zúg, majd lehull,
hányinger a standon,
undor a parton,
lehorgasztott éjek, kajla nappalok,
talán már két éve nem is vagyok?

Hörög a csobán a starton,
indulna, lohadó lába siet,
valami büzlik,
valahol úzik
a bolondot,
zaj lepi meg,
majdan a kocsmába siet,
idáig éreztem — ripacskodik az örült,
kidob, mint rühes macskát
az ablakon,

künn a réten tágasabb,
bár szűkebbek a nappalok,
az éj agóniával felér,

ó, fejszenyél,
ó, fejszenyél,

korán reggel munkába állok,
körültem: Omo, Dero, Trial,
Pur, Tomi, Rex,
Trix és Perlán
vicsorítva erővel kaparom, vakarom,
barnának érzem,
bár már fehér,
ó, fejszenyél,
ó, fejszenyél,

a főmókus lassan felemelkedik,
nagyot mordul,
csak hogy le nem fordul
a székről haragjában,
valamit érzek,
valami részeg
vagy bolond lehet ez a fehérnép,
valamit érzek, valami szagot,
ah, meghalok,
ah, meghalok,

bátran lehullok vörös prémje alá,
Te főmókus,
én megbocsátok annak a fejszenyélnek,
fölülről tompa vigyora lep meg,
de mi lesz, ha ő nem bocsát meg neked???

Közelebb...

Hallom,
ahogy a tikkadt ködgyertyák seregébe
betüremkedik a holdsugár.
Látom,
ahogy hullnak a rablott eszményeken
az illatgőzbe facsarodott léptek.
Nyelvemmel ízlelem
az ábrándtulipánok
áramló szagát,
miközben a szabadság béklyóihoz
tapadnak szaglószerveim,
s bőröm szövetjében
darabokra hullnak
a fémlő verítékek.
Aztán felébredek,
hogy közelebb kerültem
önmagamhoz.

Gyertyaláng

Az éjszaka anyám
harminc kisgyertyát
gyújtott körém,
s nem láthattam
a homály útvesztőin
a felcikkanó csodák másait,
megadón tűrtem a védtelenséget,
számkivetetten kóborolt az árnyék,
mégis szűzen kísértett fényt lebbentve
viharba űzött
harminc szembogár.

Balga kérdés

Függök egy ócska várakozás tögyén
s nézem, ahogy a cudar vágy
leül egy piszkos ingben
öröklakásom ajtaja elé.

Ügyefogyottan állok,
térbe veszve
légből szakadt pernyés utakon.

Egyik zsebében szurkos televény,
kebelén balgán zuhogva szivárog
egy apokaliptikus rémregény,
ó puttonyában
csalfaság világol,
dülledt szemén foghíjas ötletek,
saruin lenge
rőzseláng pillére,
s kihívón kérdezi, mit viszek?

Magam felé nyújtom bal karom,
hogy sziluetté aszott
porsátram temploma
láthatóbb legyen.

A meghasadt tudat

Nincs már maradásom,
az állandóság festett tükrein
túl hevesek a képek.

Belépek egy áthatolhatatlan szférába,
hol nem követnek,
csupán az árnypatakok,
majd elcsigázott gondok talaján
visszatérek a lassú ébredésre.

Mikor szárnyaim újra bontom,
s megkérdezik, merre barangoltam,
idült mosollyal festem délibábként
szederbokraim egy-egy szemcsefényét.

Rejtély

Ki vagyok,
ha szemem szivárványát
lehunyva szállok a világba,
mely menedék, oltalom és támaszkodás,
serényen szárnyával simogat,

keresem magam, ha e világban élek
(gyermekálmaim újra hazatértek),
hol élek? hogy hívnak? ki vagyok? mi vagyok?
kérdézem, míg álompor szóródik szememre
s újra minden, minden el leszzen feledve.

S ha majd ott gyertyám csendesen kialszik,
porhüvelyem majd itt is összeomlik?
Ha nem, hány perccel éli túl e csodát,
második életem lehulló alkonyát?

Memento mori

Ülök sűrűsödő parókáim erdejében
s figyelem,
ahogy az ónos hangulatú testek
körülvessznek, ölembe szállnak,
táncba hívnak, csiklandoznak,
majd sarokba kényszerítnek ridegen,
fajankó jelisével pályázom a semmit,
míg egy démon újra felvillantja
éltem nagy darabját:
én voltam az egyik,
aki hitem hőseként függtem —
csak még idejében jött a szabadulás!

Mézízű szemek

Repedt pitvarban repesve nézem,
mily csinosan bújnak a venyigékből
szilványi, vaskos, mézízű szemek —

Agyam kéjelegve bizsereg:
ezek szerint a jó vers is így érik!

Most beszélj!

Mondj nekem
valami tartalmasat,
mely ernyedetlen erejével
kering feltartóztatlan,
mint ablakból kilengő
fénylő nappalok,
bele lehessen kapaszkodni,
két kézzel üstökön ragadni,
talajtornát vetni
dézsmálhatatlan göbjein,
melyet nem lyukaszt ki
a valóság önző kése
a félig behorpadt dűlőutakon.

Ott akarom tartani átölelve,
míg meg nem szólal a furulyák hangja,
míg a szántóföldeket be nem borítják
a tikkaszthatatlan zöldek,
s az irigység festette
pocsolyák levéből
kisarjadnak
az élő kútvizetek.

Meddig?

Addig termelek,
míg hiányzom önmagamnak,
míg óemberem néha visszaköszön
s este, szokásos ruhaégetés közben
egy-egy emlékszártra visszatéved,
addig termelek,
míg hozzám csapódik
néhány gazdátlan égitest,
nedveket szívva lelkem erdejéből,
míg szavak sírkertje üdvözöl a tájon,
s hiszem, hogy lehetek énekes halott,
míg verscsírám úgy dalol a térben,
mint régen elhamvasztott vonósnégyes,
addig termelek,
míg zavarnak csődbe jutott eszmék,
förlénybe burkolt olcsó gyávaságok,
míg emeletes tortákat süthetek
az örökkévalóság polcaira
vagy csupán addig,
míg
termelőeszközeim
államosítják.

Bökversek

Sikeres összefogás

I. N. költőnek

Összefogtak a költők
a rímek ellen,
pokolra a ritmussal,
a formával, a hangulattal,
az írásjellel —
a költészet
nem tűr gátakat.

Aznap reggel
egy idősebb költő
hiányzott a kávéházból.

Félrelépés

Egy napon
lustán átkaroltam a hűtlenséget,
majd betértem vele a szomszédba
egy féldecire.

Keserűség

Nem tudok
fegyelmet tartani
a szavaim között...

Ma sem értem

Miért kell
egy bányásznak
hegedülni?

Ébredés

Előbb
megcirógattam egy farkast,
majd
keblemre öleltem egy vérebet,

aztán fölédtem arra,
hogy jött a vers...

Ítélet

visszakerültek
az elhasznált
szavak

Bilokáció

Hol van
a hegedűm
párja?

Végre!

Ma rendbontó leszek:
az olcsó áruk tömkelegéből
kiragadom a tükröt.

TARTALOM

EMLÉKEIMMEL TEGEZŐDVE

- Ne keseregj 7
Valahol mélyen 8
Egyedül 9
Alkonyat előtt 10
Hamarkodó 11
Emlékeimmel tegeződve 12
Kereslek 13
Esti találkozás 14
Mozaik 15
Tertium non datur 16
Nem érinthetem meg a holnapot 17
Percek 18
Többet akartam 19

ÉJSZAKÁK PITVARÁN

- Éjszakák pitvarán 23
Egy mai tűzcsiholó 24
Menedék 25
Vallomás 27
Kérelem 28
Közöny 29
Szubjektív kalendárium 30
Magammal viszlek 31

PERNYÉS UTAKON

- Ballada a fejszenyéről **35**
Közelebb... **38**
Gyertyaláng **39**
Balga kérdés **40**
A meghasadt tudat **41**
Rejtély **42**
Memento mori **43**
Mézízű szemek **44**
Most beszélj! **45**
Meddig? **46**

BÖKVERSEK

- Sikeressé válás **49**
Félrelépés **50**
Keserűség **51**
Ma sem értem **52**
Ébredés **53**
Ítélet **54**
Bilokáció **55**
Végre! **56**

ERDÉLYI PEGAZUS KÖNYVKIADÓ

A könyvet szerkesztette: P. BUZOGÁNY ÁRPÁD

Nyomdai előkészítés:

Erdélyi Gondolat Könyvkiadó

A szerkesztőség postacíme:

535600 Székelyudvarhely, Tamási Áron u. 87.

Telefon/fax: 00-40-266-212703

E-mail: erdelyipegazus@freemail.hu

ISBN 978-973-85700-9-3

Készült az Erdélyi Gondolat Könyvkiadó Nyomdájában,

Székelyudvarhelyen

Felelős vezető Beke Sándor igazgató